

Sygn. akt II AKzw 2226/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSA Dariusz Czajkowski

Protokolant : Monika Zuzga

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku – Przemysława Sabata

po rozpoznaniu w sprawie **P. J. s. J.**

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Ostrołęce

z dnia 14 października 2014 r. sygn. akt II Kow 1125/14/wz

w przedmiocie zażalenia skazanego na umorzenie postępowania wykonawczego (wz)

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 października 2014r. Sąd Okręgowy w Ostrołęce umorzył postępowanie w przedmiocie wniosku skazanego P. J. o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kar pozbawienia wolności.

Zażalenie na to postanowienie złożył skazany, zarzucając mu błędną interpretację prawa materialnego, tj. art. 155 k.k.w. oraz art. 78 i 79 k.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych przez bezpodstawne przyjęcie, że skazany nie ma uprawnień do warunkowego zwolnienia z wykonania kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrołęce, sygn. akt II K 703/11 oraz Sądu Rejonowego w Piszcu, sygn. akt II K 289/10.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie, jakkolwiek nie można odmówić trafności poglądu Prokuratora występującego na posiedzeniu odwoławczym w Sądzie II instancji, że Sąd Okręgowy naruszył inne – nie wskazywane w zażaleniu - reguły postępowania, a mianowicie te wyrażone w art. 22 § 1 k.k.w. w zw. z art. 161 § 1 k.k.w. , które to przepisy uprawniają skazanego do udziału w posiedzeniu, którego przedmiotem jest wniosek o warunkowe umorzenie postępowania. Stwierdzone uchybienie ma jednak charakter procesowy i względny, a przez to - oprócz jego stwierdzenia - do uchylenia lub zmiany wydanego rozstrzygnięcia konieczne jest równoczesne wykazanie, że mogło ono mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.). Takiego wpływu – wobec oczywistej materialnoprawnej podstawy, która była powodem umorzenia postępowania, wykazać nie sposób. Tą drogą zasygnalizować jednak należy, że ***gwarancje procesowe i prawo skazanego do obrony wymagają literalnego odczytywania treści przepisów te gwarancje ustanawiające***. W świetle takiej językowej wykładni nie ma wątpliwości, że choć Sąd podjął decyzję o umorzeniu postępowania, to jego przedmiotem był jednak wniosek skazanego o warunkowe przedterminowe zwolnienie, zatem w posiedzeniu Sądu skazany z mocy wskazanych wyżej przepisów miał prawo wziąć

udział. Podzielenie odmiennego poglądu, iż jeszcze na etapie wyznaczania posiedzenia Sąd rozstrzyga, co będzie jego przedmiotem, byłoby swoistym „przedsądem”, zmieniającym główny nurt rozpoznawczy postępowania.

Po tych uwagach wstępnych, przechodząc do oceny merytorycznej zasadności podjętej decyzji w kontekście zarzutów zażalenia, stwierdzić należy oczywistą słuszność stanowiska Sądu Okręgowego, który uznał, że skazany nie spełnił podstawowej formalnej przesłanki z art. 78 § 2 k.k., wymaganej do ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie.

P. J. został skazany m. in. przy zastosowaniu art. 64 § 1 k.k., co skutkuje tym, iż – w myśl przywołanego powyżej art. 78 § 2 k.k. – o warunkowe przedterminowe zwolnienie może się on ubiegać dopiero po odbyciu 2/3 kary.

Skazany ma do odbycia łącznie karę 4 lat pozbawienia wolności. Uprawnienia do warunkowego zwolnienia uzyska on dopiero po odbyciu 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Skazany kary pozbawienia wolności odbywał w dniu 16 stycznia 2010 r., od dnia 21 lutego 2011 r. do 15 marca 2011 r. i od 16 marca 2012 r. do dnia 11 grudnia 2013 r., a zatem odbył jedynie 1 rok 9 miesięcy i 18 dni.

Skazany zatem nie odbył 2/3 z orzeczonych kar pozbawienia wolności. Na dzień orzekania przez Sąd I instancji nie została zatem spełniona formalna przesłanka z art. 78 § 2 k.k. i prawidłowo postępowanie w tym zakresie w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia zostało umorzone.

Skazany nie spełnił też przesłanek formalnych z art. 155 k.k.w., umożliwiających ubieganie się o warunkowe zwolnienie po rocznym korzystaniu z przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności.

W świetle art. 155 k.k.w. możliwość warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności uwarunkowana jest spełnieniem wymogów do których należą:

- 1) korzystanie przez skazanego z przerwy w wykonaniu kary przez okres co najmniej roku,
- 2) uprzednie odbycie co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- 3) wymiar orzeczonej kary nie przekraczający 3 lat,
- 4) istnienie materialnych przesłanek warunkowego zwolnienia określonych w art. 77 k.k.

Ograniczając zakres rozważań do trzeciej z wymienionych przesłanek, której istnienia nie dopatrył się Sąd I instancji, Sąd Apelacyjny podziela powyższe stanowisko, uznając argumenty zaprezentowane w środku odwoławczym za nietrafne.

Warunkowe zwolnienie z odbycia reszty kary, przewidziane w art. 155 k.k.w., jest niedopuszczalne w sytuacji, gdy wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności przekracza 3 lata. Taka sytuacja ma natomiast miejsce w rozpoznawanej sprawie i przesądza o trafności orzeczenia w przedmiocie umorzenia postępowania wykonawczego. Kara pozbawienia wolności orzeczona powyżej trzech lat w rozumieniu art. 155 § 2 k.k.w., to kara, na którą składa się również suma kar orzeczonych wyrokami sądów, które jednostkowo nie wykraczają poza ten wymiar. W odniesieniu do skazanego suma kar orzeczonych w stosunku do niego wyrokami Sądu Rejonowego w Suwałkach w sprawie VII 914/09 (1 rok i 6 miesięcy), Sądu Rejonowego w Ostrołęce w sprawie II K 703/11 (1 rok) i Sądu Rejonowego w Piszku w sprawie II K 289/10 (1 rok i 6 miesięcy) wynosi łącznie 4 lata, a zatem przekracza dopuszczalny limitem wymiar orzeczonej kary wynoszący 3 lata.

Prawidłowo zatem postępowanie w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia zostało umorzone i nie są tego w stanie zmienić dodatkowe argumenty wynikające z pism złożonych przez skazanego na posiedzeniu, które nie odnoszą się do podstaw wydanej przez Sąd a quo decyzji.

Aprobując przeto stanowisko Sądu I instancji wyrażone w zaskarżonym postanowieniu, Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.

(...)/ms/mz.